

Сімейне щастя Дарії Кузь

Трудова біографія Дарії Степанівни Кузь може вміститися у кількох рядках: у грудні 1979 р. прийнята до Львівської дистанції електропостачання підсобним працівником механічних майстерень, без відриву від виробництва закінчила Київський електромеханічний технікум, згодом стала інженером виробничо-технічного відділу дистанції. За кілька років підвищила категорію інженера з третьої до першої. У 2007 р. очолила виробничо-технічний відділ Львівської дистанції електропостачання, у 2008 – закінчила Львівську комерційну академію. Цілком успішна кар'єра ділової жінки. Щоправда, ми ще не сказали головного: на додаток до відповідальної посади та інженерського звання Дарія Степанівна – мати-героїня, у неї шестеро дітей!

Тому цілком справедливо, що головні слова про цю жінку, матір і трудівницю сказали не співробітники, а її діти і чоловік, з якими ми зустрілися напередодні головного жіночого свята у їхній затишній квартирі.

– Як познайомилася із своїм чоловіком? – перепитує Дарія Степанівна. – Та в управлінні Львівської залізниці. Я працювала у Львівській дистанції електропостачання і прийшла туди у справах, а мій Богдан Михайлович – у другій дистанції служби

ють: “Ти хату хочеш отримати?” Залізниця тоді придбала працівникам кілька квартир, і наша сім'я потрапила у число щасливчиків. У нас якраз народилася п'ята дитина – син Ілля. Написав я заяву, і буквально за кілька тижнів отримуємо ордер на чотирикімнатну квартиру. Це сьогодні наш будинок має

Як п'ятирічна Оля стала школяркою

– Старшому доводилося найважче – він повинен був встигнути і до лісу, і покосити, і до школи, – продовжує Дарія Степанівна. – Наші діти вчилися дуже добре. Олю завжди нагороджували грамотами, вона їздила на олімпіади, Василь дуже любив історію, а став будівельником. В Олі взагалі окрема історія – вона провчилася за однією партою зі старшим братом не один рік. Сталося так, що вона пішла до школи дуже рано, у п'ять років. Вчителька подивилася на малу і каже: “Та нехай ходить, як їй подобається. Поки ще тепло, і осінь хороша”. Вчителька до нашого села приїздила з Крехова. Дорослі думали, що Оля трохи походить до школи та й залишиться вдома. Але виявилось, що вони погано знали доньку. Щоб усе було посправжньому, мала попросила тата купити їй шкільну форму. Так вона стала наймолодшою школяркою у селі. Михайлик зазвичай носив її сумку, а вона собі підскоком бігла до школи. Навчання подобалося, тож спочатку ходили разом до школи, потім у технікум і до інституту.

– Оля вчилася так само сумлінно, як і наша мама, – уточнює батько.

– Василько закінчував школу у Крехові, там дев'ятирічка, – каже Дарія Степанівна. – Взагалі у нас залишилися про Крехівську школу найкращі спогади. От кажуть, що в селах гірше вчать, ніж у місті. Може, десь і гірше, але не в Крехові. Усі наші вчителі були ще й хористами у Крехівському монастирі, навчали своїх учнів дуже сумлінно, я такого ставлення вчителів до своєї роботи ніде більше не зустрічала. Вони примудрялися вкладати багаж знань навіть тим дітям, які й не дуже прагнули вчитися. А це значно складніше, ніж у місті, треба врахувати, що всі наші вчителі теж мали дітей і господарство, але сумлінно працювали в школі, ще й знаходили час співати у хорі в Крехівському монастирі.

Хто в родині головний?

– У нашій сім'ї завжди всі рішення приймалися спільно, – каже Богдан Михайлович. – Щоправда, був випадок, коли вони зробили серйозний крок самостійно. Нічого мені не сказали, що наша мама вирішила вступати у Львівську комерційну академію. Я дізнався про це вже після успішного складання екзаменів. Ми всі їй дуже допомагали, а ввечері зустрічали після занять.

– У нас сімейна традиція зустрічати усіх своїх ввечері, – доповнює Дарія Степанівна. – Марта зараз навчається в поліграфічному коледжі у другу зміну, так що хтось

обов'язково виходить її зустрічати. Михайлик поступив у Київський інститут будівництва і архітектури. Мене часом питають: «Не важко було вам вчитися з таким часовим відривом від технікуму?» Ні, не важко, справа в тому, що ті, хто вчилися ще у радянських школах і дійсно хотіли отримати знання, мали непоганий багаж. Мене навіть під час навчання в академії ставили у приклад студентам, які кілька років тому закінчили школу.

Як зауважує Дарія Кузь, про кожного в сім'ї можна розповісти багато:

– Наприклад, Оля – найперша помічниця. Мені на роботу на 8 годину, запізнюватися не можна. Тож вона спочатку відводила дітей до дитсадка, а потім сама йшла до школи. Інколи доводиться чути про низький рівень знань після сільської школи. Та це явно не той випадок. Дочка завжди мала один із найвищих показників успішності у класі. І це при тому, що вона щодня відводила молодших дітей до школи, забирала зі школи додому, а потім вдома ще повинна була їх нагодувати. З дитинства повелося так, що діти у сім'ї дуже самостійні і уроки теж роблять самі. Наприклад, Оля з Михайликом робили уроки разом, вона все дуже швидко схоплювала.

Коли я ще вчилася у школі, у нас на дуже високому рівні викладали англійську мову (мали викладача з Києва), українську мову та математику. Мені й зараз математика дається легко. Коли довелося складати вступні іспити до комерційної академії, глянула на завдання – нічого особливого, усе на рівні шкільної програми.

Донечка Наталя зараз у четвертому класі. Ілля разом з нею іде до школи і чекає її після уроків, бо він – старший. У вівторок та четвер Ілля відвідує гурток роботобудування при Малій академії наук.

– Спочатку ми складаємо робота з конструктора, потім він програмується на комп'ютері, і якщо все зроблено правильно, може рухатись та крокувати, – захоплено розповідає хлопечко. – А недавно навіть змагання проводили серед своїх конструкцій – яка з них виштовхне свого супротивника з круга.

– Наша мама – начальник середньої ланки, – підсумовує Богдан Михайлович. – А вся залізниця, як відомо, тримається саме на середній ланці. І ми своїй мамі допомагаємо, бо жіноча робота – найважча.

(Закінчення на 6 стор.)

На фото (зліва – направо): дочка Марта, син Михайло, невістка Марія разом із онучкою Марточкою, дочка Наталя, мама Дарія Степанівна, тато Богдан Михайлович, син Ілля та дочка Ольга.

сигналізації та зв'язку. Він там працює після закінчення технікуму зв'язку. Як кажуть, усе свідоме життя. Я прийшла укладати угоду на електропостачання, – продовжує Дарія Степанівна, – шукала керівництво, запитувала в одного, у другого. Богдан Михайлович допоміг мені знайти начальство, а потім узяв та й запросив у кіно...

– Зустрічалися ми півтора року, – продовжує чоловік, – і у листопаді вирішили побратися, хоча, чесно кажучи, усе було зрозуміло зі самого початку (обоє сміються). Пішла моя дружина, як у нас кажуть, “за невістку”, і почали ми жити у селі разом із моєю мамою. Приємним було те, що жінки якимось одразу знайшли спільну мову. Моя мама дуже допомогла нам рости та виховувати старших дітей, адже ми з жінкою постійно на роботі, а вона з ними. До одруження ми жили на Левандівці, вона в одному гуртожитку, я в іншому, – розповідає чоловік. – Взагалі той район став рідним, бо власну квартиру ми отримали у 2000 році. І то була просто неймовірна історія.

Подарунок на Миколая

– Це було, як у казці, – згадує Богдан Михайлович. – Телефонують мені і пита-

чотири під'їзди, а тоді будівельники здали лише перший. Непомітно пройшло майже дванадцять років. Весь цей час я дуже хотів висловити від нашої сім'ї щире подяку Богдану Петровичу Піху, який і тоді був начальником залізниці. Та йти лише задля цього на прийом до такої зайнятої людини було незручно, тому із задоволенням роблю це зараз через газету.

– Діти завжди нам допомагають, – розповідає Дарія Степанівна, – старші бавили менших, робили все вдома. Шкода, що сьогодні не зміг прийти наш Василько, він – будівельник і працює на об'єкті. Поки було четверо дітей, ще жила наша бабуся, дуже хороша жінка, чесно кажу, що бажала б кожній невістці таку свекруху, як моя Марія Федорівна. А взагалі мені дуже поталанило і з чоловіком. Незважаючи на те, що цілий день працював, він і вночі першим підходив до дітей, чув їх навіть швидше від мене. Це зараз є памперси, а тоді від ранку до ночі було прання пелюшок та штанів, а ще господарство і корова. Кілька років ми мешкали у селі в Жовківському районі. Михайлик, Оля та Василько закінчили школу у Крехові, а молодші діти вчилися вже у Львові.